

תת"ע 2625/06/14 - מדינת ישראל נגד יעקב (ז'ק) מוטהד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

16 נובמבר 2014

תת"ע 2625-06-14 מדינת ישראל נ' מוטהד
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל	בעניין: מאשימה
יעקב (ז'ק) מוטהד	נגד
	נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו נהג ברכב שהיו מותקנות בו חגורות בטיחות, מבלי שהיה חגור בחגורת בטיחות, עבירה בניגוד לתקנה 83 ב(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

העבירה הינה מסוג ברירת משפט. הנאשם הגיש בקשה להישפט וכפר באשמה.

מטעם התביעה העידו: רס"ב רוני אדוארד (להלן - **השוטר**), ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1). ומר יניב ישראלוב, מתנדב שהיה עד לאירוע (להלן - **המתנדב**), ובמסגרת עדותו הוגש המזכר שערך (ת/2).

מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

נסיבות המקרה עפ"י המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 26.3.2014 שעה 10:20, בעת שהשוטר והמתנדב הוצבו ברחוב מרגוזה 4 בתל אביב, הבחין השוטר כי הנאשם שנהג ברכב שמספרו 51-809-06 (להלן - הרכב), עצר ברחוב עולי ציון 13 בתל אביב, היכן שמסומן קו עצירה ומוצב תמרור "עצור". אותה עת היה השוטר במרחק של כמטר מהרכב, וכששמע קול צופר, מיקד את מבטו בנאשם, והבחין כי הנאשם נלחם עם החגורה, ואז מקליק אותה.

הנאשם התבקש לעצור בצד, והוסברה לו מהות העבירה. בתגובה טען הנאשם: "**אין אמת בדבריך**".

המתנדב רשם מזכר בו ציין כי במהלך סיור רגלי ברחוב עולי ציון 13, הבחין כי בשעה שהנאשם זיהה אותו ואת השוטר, נטל עמוד 1

הנאשם את חגורת הבטיחות וחגר את עצמו. המתנדב הוסיף כי היות והנאשם משך בחוזקה את החגורה, החגורה נתקעה והרכב צפר.

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלו טעמי:

1. הנאשם טען בעת חקירתו הנגדית של השוטר, כי מלכתחילה עמד השוטר כשפניו לכיוון רחוב יהודה מרגוזה, ולא לכיוון רחוב עולי ציון. רק כששמע השוטר את צופר הרכב הסב את פניו. לטענתו, היה חגור ומשום שהחגורה לחצה עליו, "נלחם" עם החגורה.

השוטר השיב כי עמד בצומת הרחובות עולי ציון-מרגוזה, וציין כי "**המתחם שלי הוא 6 מ'. כל המתחם עצמו הוא 5-6 מ' (פרוט' עמ' 3, שורות 5-6)**". השוטר טען כי מבטו היה מופנה לעבר הרכב, אבל לא ממוקד על הנאשם. כששמע את צופר הרכב, הבחין כי הנאשם "**נלחם עם החגורה כדי להקליק אותה**" (פרוט' עמ' 3, שורות 9-10).

2. המתנדב אישר בעדותו כי מלכתחילה הוא והשוטר עמדו כשמבטם לכיוון רחוב יהודה מרגוזה, אך לטענתו הבחין בנאשם כשהוא מושך את החגורה מנקודת העיגון העליונה עוד לפני שנשמע צופר הרכב. המתנדב הסביר כי הוא נוהג באופן רגיל להסב את מבטו לכל הכיוונים.

3. הנאשם טען בחקירתו הראשית כי במועד האירוע לא היה בנסיעה, אלא בעצירה עקב קיומו של תמרור עצור. לטענתו, החגורה לחצה עליו ולכן פעל לשחררה. תוך כדי כך ידו נגעה בצופר. מששמעו השוטרים את קול הצופר, הסתובבו לעברו וטענו כי הוא הקליק את החגורה, אך הוא הכחיש טענתם זו. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי במועד האירוע יצא מהחניה ונסע נסיעה קצרה של 100-150 מ' לערך.

4. הנאשם הציג מספר גרסאות סותרות:

א. לגבי נקודת הזמן בא הבחין לראשונה בשוטרים. במסגרת ההקראה והחקירה הראשית, גרסתו של הנאשם הייתה כי הבחין בשוטרים עוד לפני שהשוטרים הבחינו בו. "**... נכון שהשוטרים היו בסיור, אבל הם היו בכיוון ההפוך, וטענו שאני הקלקתי ואני טענתי שלא, הם הסתובבו כבר שאני צפרתי**" (פרוט' עמ' 4 שורות 18-19). לעומת זאת, במסגרת החקירה הנגדית השיב הנאשם לשאלה: "**מתי אתה הבחנת בשוטרים? אני לא הבחנתי בשוטרים בכלל**" (פרוט' עמ' 4 שורות 31-32).

גרסתו הראשונית של הנאשם אודות המועד בו הבחין לראשונה בשוטרים מחזקת את טענת המתנדב כי הנאשם מיהר וחגר את עצמו בעת שהבחין בשוטרים. גרסתו הכבושה של הנאשם בעת חקירתו הנגדית פוגמת באמינות גרסתו.

זאת ועוד, גרסתו הכבושה של הנאשם אינה מתיישבת עם השגתו כי השוטר לא יכול היה להבחין בו היות ועמד עם

גבו אליו.

ב. לגבי מועד חגירת החגורה. במסגרת ההקראה ציין הנאשם **"יצאתי מהחניה, הקלקתי את החגורה והיא לחצה עליי"** (פרוט' עמ' 1 שורות 11-12). לעומת זאת, בעדותו תחת אזהרה נמנע הנאשם מלציין את מועד והמיקום בו חגר את החגורה.

אי ציון טענה זו יש בו כדי להפחית ממשקל טענת הנאשם כי אך שחרר את החגורה במועד האירוע.

5. שורה של נתונים עובדתיים מחזקים את גרסת התביעה :

א. גרסותיהם של עדי התביעה היו גרסאות משלימות ולא נמצאו סתירות ביניהן. מניתוח הגרסאות עולה תרחיש זהה בו משהבחין הנאשם בשוטר ובמתנדב פעל במהירות על מנת לחגור את החגורה, וכתוצאה מכך חגירת החגורה הסתבכה.

ב. שניהם ציינו כי שמעו קול צופר בוקע מרכבו של הנאשם, חיזוק לאמירה זו ניתן לדלות מעדותו של הנאשם **"... ננעתי בצופר, ..."** (פרוט' עמ' 4 שורה 18).

ג. המהירות שבה פעל הנאשם כדי להשלים את חגירת החגורה גרמה לסרבול והביאה לכך שהרכב צפר.

ד. מהלך האירוע התאפיין בראות טובה, באור יום, כשהשוטרים עמדו במרחק קצר מרכב שהיה בשעת עצירה. נתונים אלה תומכים בגרסת התביעה כי היה לשוטרים נקודת תצפית טובה להבחין במעשיו של הנאשם.

ה. הנאשם יצא מהחניה ונהג מרחק קצר, וזו הסיבה שלא הספיק לחגור את עצמו, וחגירת החגורה בוצעה בעת עצירת הרכב בגין תמרור **"עצור"**.

בסופו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר עלו בהן סתירות וחלקן היו כבושות. נתתי אמון בגרסת התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בנסיבות האירוע. ונשענה על שתי עדויות שלא נסתרו בחקירה הנגדית. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג חשוון תשע"ה, 16 נובמבר 2014, במעמד הצדדים